Sportul Magazin

Cărți noi în Editura Stadion

„VENEAM LA SPORT CA LA O ÎNTÎLNIRE DE DRAGOSTE"*)

MOTTO : „Pasiunea profesiunii a fost hrana cea mai prețioasă, care mi-a dat energie, tinerețe, mulțumire"

AUTORUL

Cînd am primit micul volum semnat de **D. Popescu-Colibași, „Așa am antrenat"** cu recomandarea că aceasta este una din cele mai bune lucrări apărute în ultima perioadă în Editura Stadion, am avut serioase îndoieli, mai ales că titlul (trebuie să recunoaștem, totuși, destul de puțin captivant), chiar dacă te duce cu gîndul la existența unor confesiuni, te aștepți, firește, ca ele să fie de ordin pur tehnic, — și de ce nu ? — expuse într-o manieră didacticistă.

Din fericire, această impresie se schimbă complet dacă ai „răbdarea" să depășești... coperta. Dincolo de ea vei găsi relatată o întreagă experiență de viață — din viața nu totdeauna presărată de succese a unui antrenor — cu un ton cald, de loc ostentativ (de genul : vezi ce am făcut eu ? !), care stabilește o legătură strînsă între autor și cititor. O dată prins în „capcană", nu-ți rămîne decît, ca un elev cuminte, să parcurgi pînă la capăt cele 147 de pagini în care vei putea întîlni o sumedenie de „rețete" de la modul cum trebuie să fie ținuta și comportamentul unui antrenor, pînă la alegerea unei teme pentru o ședință de pregătire — toate înglobate într-o „haină" ce face mai ușor accesibil drumul spre... învățătură.

Nu putem încheia această scurtă prezentare fără a aminti de existența unui capitol — „Evocări" — în care virtuțile de povestitor ale autorului sînt — uneori — remarcabile prin căldura și puterea de seducție a cuvîntului.

*) D. Popescu-Colibași — Așa am antrenat. Editura Stadion, 1972, 147 pag., 5,50 lei.

„DINAMOVISTUL"

Publicația „În slujba patriei" oferă amatorilor de sport în general și susținătorilor clubului Dinamo în special un nou și interesant număr al suplimentului său, „Dinamovistul", revistă care se bucură de un justificat interes datorită conținutului său bogat vizînd diverse aspecte de activități de masă și de performanță ce se desfășoară în cadrul grupărilor Dinamo și îndeosebi al clubului bucureștean, pilon important al sportului nostru. În cele 12 pagini ale revistei, în care semnează cunoscuți reporteri sportivi, cititorul are prilejul să afle lucruri noi și interesante despre cei mai valoroși performeri ai trecutului și prezentului, despre succesele dinamoviștilor în competițiile interne și internaționale își găsesc de asemenea loc informații de culise, varietăți etc. În paginile revistei, bogat ilustrate, ne reîntîlnim cu Gică Teodorescu, Ion Țiriac, frații Cuțov, Argentina Menis, Constantin Vlad, Ivan Patzaikin și Serghei Covaliov, Dan Iuga, Ion Alexe, Nelu Nunweiller, Dumitrache, cu schiorii de la Dinamo Brașov și cu alți sportivi fruntași. Un „supliment" captivant, pentru care realizatorii săi merită felicitări.

ÎNOTUL PE ÎNȚELESUL TUTUROR*)

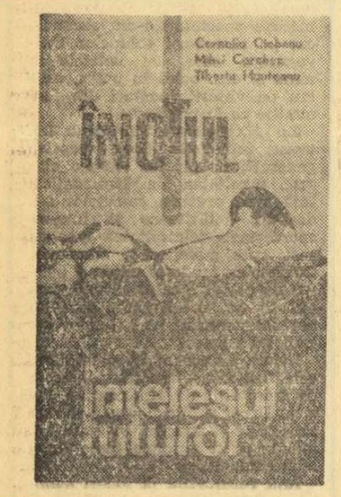

Editura Stadion, destul de productivă în ultima vreme, pune la îndemîna celor interesați în inițierea tinerei generații în practicarea înotului o lucrare semnată de **Corneliu Ciobanu, Mihai Cerchez** și **Tiberiu Munteanu.** Volumul în cauză cuprinde atît probleme de ordin general, cît și unele de strictă specialitate, cum ar fi : alimentația și ingiena, selecția, organizarea activității, procedee tehnice de înot, metode de antrenament etc. Numeroase schițe și diagrame vin să completeze noțiunile teoretice, ceea ce ușurează, evident, însușirea lor.

Studenții de la I.E.F.S. (cu specializare în natație), profesorii, antrenorii, găsesc în această lucrare un bun ghid pentru perfecționarea și îmbogățirea cunoștințelor de specialitate.

*) C. Ciobanu, M. Cerchez, T. Munteanu — Înotul pe înțelesul tuturor, Editura Stadion, 1972, 228 pag., 5,75 lei.

Rubrică redactată de **Emanuel FĂNTĂNEANU**

MĂRTURISIRILE CAMPIOANEI '72

„CINE ZICE CĂ ȘAHUL ÎNSEAMNĂ LINIȘTE ȘI VIAȚĂ LUNGĂ ?..."

Din dialogurile-blitz pe care le-am contractat cu Elisabeta Polihroniade pe parcursul celor 15 zile cît au durat finalele campionatelor naționale de șah de la Cluj, am să mă opresc deosebit asupra celui realizat marți, 7 noiembrie, după consumarea celei de a 11-a runde. Raționea acestei alegeri stă în preferința de-a avea o interlocutoare sinceră, eliberată de satisfacțiile titlului, o parteneră deschisă așa cum se deschid oamenii la necaz, o conlocutoare umanizată de chinul incertitudinii — sentiment pe care îl încerca în seara aceea campioana „en titre", fortată la o remiză din partida cu tînăra Anca Gheorghe) ce nu fusese „prevăzută" în contul finalelor '72; „draw" care rămăsese în sufletul ei ca un ghimpe, iar în clasament ca un semn de întrebare, pus înaintea partidelor cu principalele sale urmăritoare, Suzana Makay și Margareta Teodorescu.

Întrebări și incertitudini pe care eram sigură că le agravez prin readucerea lor pe tapet. Prevalîndu-mă însă de faptul că interlocutoarea mea este colegă de breaslă (redactor la radioteleviziune) și știe că meseria te obligă să-ți abordezi subiecții, indiferent de starea lor psihică, am atacat, lovind direct în remiza cu pricina :

— De vină a fost oboseala sau neatenția ?

— În general, apreciez destul de obiectiv situația și nu arunc pe seama oboselii greșelile mele sau atacurile-șoc ale adversarelor. Cert, de vină a fost neatenția — specifică partenera mea de discuție.

— Deși nu sînt specializată în „radiografii" ale sentimentelor, tind să cred că acum sînteți stăpînită mai mult de tristețe decît de ciudă.

— **Exact !** — îmi confirmă ea, după care îmi mărturisește că în pofida aparențelor care o recomandă drept o campioană a stăpînirii de sine, este extrem de emotivă, iar înfrîngerile — ca și incertitudinile din anumite momente ale partidelor — îi provoacă o adevărată suferință. **„Mai ales acele înfrîngeri la care mă simt coautoare, în sensul că ori nu mi-am studiat bine partenera și nu i-am descifrat toate partidele jucate, ori n-am menținut aceeași concentrare pe toată durata partidei, ori am mutat greșit, ori...**

— Consumînd atîta suflet pentru fiecare partidă cred că deseori ați ajuns la granița pe al cărei indicator scrie : „stop șahului"

— **Într-adevăr, am ajuns de nenumărate ori dar niciodată n-am trecut dincolo, pentru că de fiecare dată s-a pus stavilă însuși șahul ; cu problemele, cu mirajul, cu dilemele și necunoscutele lui atracții cărora nicicînd nu le-am rezistat mai mult de o săptămînă.**

— Iată-ne divagînd : miraj, probleme, dileme, necunoscute — adică acele elemente care trimit la așa-zisa poezie a șahului. Ca veche practiciană a lui, credeți că se poate vorbi efectiv de o poezie a șahului, sau aceasta e numai o speculație a unor suflete înfeudate lui ?

— **A, nu, nu-i deloc speculație ! Șahul are o poezie superbă** — se aprinde interlocutoarea mea în care recunosc acum pe ziarista dispusă la teorii estetice. **Sau, mai corect spus, șahul e poezie, plus artă, plus știință. Cred, de altfel, că dincolo de definiția antică, conform căreia „șahul este poezia matematicii sau matematica poeziei", Sadoveanu a oferit una din cele mai proprii și mai cuprinzătoare explicații : „șahul are prea multe elemente de știință ca să fie artă și prea multe elemente de artă ca să fie știință".**

— Remarc că din ambele definiții lipsește cuvîntul : sport !

— **Dar ambele includ noțiunea de sport al minții ! Revenind însă la sport în accepțiunea lui consacrată, trebuie remarcat că șahul are comun cu el natura întrecerii și pregătirea fizică necesară rezistenței în concurs. De aici, însă, el pleacă spre matematică, cu care are comun calculul și partea de creație și către arte, cu care își dispută fantezia.**

— Și cu toate acestea nu o dată am auzit spunîndu-se că șahul este o cenușăreasă a sporturilor !

— **Este o teorie — sau o falsă teorie — pe care nu o pot susține decît cei care n-au reușit să-i pătrundă sensurile și să-i stăpînească necunoscutele. Dar, pentru că tot sîntem aici, țin să spun — și să apelez totodată — că șahul are la noi o propagandă foarte anemică, iar canalele lui de pătrundere în mase sînt extrem de puține și strîmte. Exact invers proporțional cu beneficiile șahului, activitate care disciplinează și educă gîndirea, dezvoltă imaginația și ajută să gîndești abstract** — adică în conformitate cu solicitările secolului nostru. Acesta a fost, de altfel, și rațiunea pentru care, în multe țări, șahul a fost introdus în școală, ca materie obligatorie de studiu.

— Prezența femeii în fața eșichierului și lupta ei cu pionii și nebunii surprind uneori. Să fie asta o înțelegere strîmtă a afinităților pe care femeia le are cu matematica ?

— **Șahul traduce pe un anumit plan mentalitatea existentă în cîteva domenii — cele ale muncii abstracte —, conform căreia femeia n-ar avea suficiente resurse pentru a le aborda sau a se întrece cu bărbații. Este, desigur, o servitute în fața unor concepții tradiționale, servitute de care, noi, femeile, facem eforturi să ne eliberăm. În tentativa noastră trebuie să fim însă ajutate de cei care au avut atuurile istoriei : bărbații. Lucru care nu prea se întîmplă în șahul românesc, unde colegii noștri sînt prea puțin amabili și foarte puțin dispuși să ne împărtășească din experiența lor. Iată, de altfel, și una dintre explicațiile de ce șahul feminin este — valoric — mult sub cel masculin.**

(N.R. Aprecierea demonstrează modestie și mult spirit autocritic, pentru că — privind lucrurile real — șahul nostru feminin ocupă în ierarhia mondială un loc — 2 — infinit mai înalt decît acela pe care se află bărbații...)

— Înțelegînd că trebuie să luptați singură atît pentru progresul șahistei din dumneavoastră cît și pentru cel al șahului feminin în ansamblul lui, cît timp acordați acestuia din bugetul unei zile ?

— **Ideal ar fi șase ore zilnic. Cum însă profesia îmi solicită minimum opt ore și indeletnicirile familiale alte 3—4 ore, nu pot respecta întotdeauna rețeta ideală. Cînd simt însă că ignorarea ei începe să se răzbune, trec urgent la serii de... nopți polare.**

— Revenind la finalele ce se desfășoară zilele acestea **(N.R. și care s-au încheiat duminică, 12 XI. cu victoria maestrei internaționale Elisabeta Polihroniade, șahista care și-a îmbogățit astfel palmaresul cu al patrulea titlu de campioană republicană)** ce aprecieri simțiți nevoia să faceți ?

— **Una reconfortantă : prezența cîtorva tinere foarte talentate. Aș vrea însă să aud despre ele și peste 10 ani.**

— Spunînd „să aud" ați evitat care conștient pe „să întîlnesc" ?

— **Nu mi-am stabilit încă o vîrstă la care să mă retrag, mai ales că șahul îți permite să rămîi în primul eșalon pînă știu și eu, la 50 de ani. Depinde însă de rezistența mea sufletească** — condiționează maestra internațională Elisabeta Polihroniade, reactualizînd, totodată, cît zbuciumă îi pricinuise remiza din seara aceea.

Și să mai spună cineva că șahul înseamnă liniște și viață lungă !..

Nușa DEMIAN

Victorie în Făgăraș

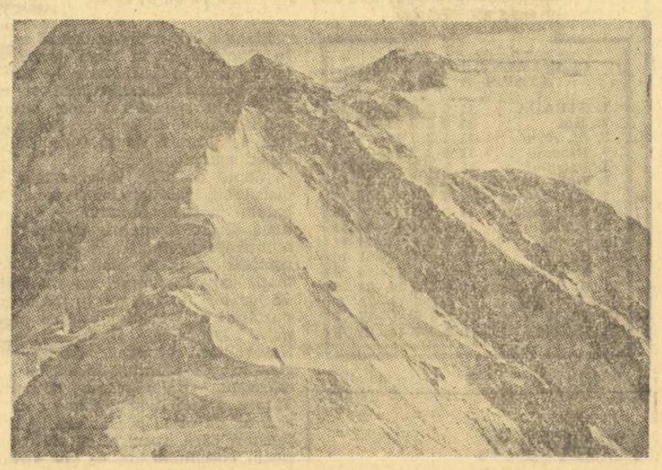

Imagine din Făgăraș reprodusă de revista cehoslovacă

Sub acest titlu care conferă dimensiuni de mare performanță une... ture de iarnă în cel mai impozant masiv din Carpații noștri, revista „LA VIE TCHECOSLOVAQUE" care apare la Praga publică, într-unul din ultimele sale numere, succinta relatare a expediției efectuată, iarna trecută, de un grup de opt alpiniști, șase din Cehoslovacia și doi din R. D. Germană.

După ce amintește că **„munții Carpați au în România o frumusețe nebănuită"**, după ce dă cîteva date asupra structurii geologice a Făgărașului, articolul precizează că acest masiv **„prezintă creste ascuțite și crenelate, pante abrupte și sfărîmături de stînci".**

„Pentru alpinistul modern locul este puțin atrăgător — continuă revista cehoslovacă — **dar străbaterea sa constituie una din sarcinile fundamentale în alpinismul clasic".**

Articolul menționează, de asemenea, că multe tentative de a străbate creasta Făgărașului au eșuat deoarece, în vreme de iarnă, perioadele de timp frumos sînt foarte scurte.

Iată, acum, lapidara descriere a traversării realizată de cei opt alpiniști veniți de pe alte meleaguri : **„Ascensiunea a început pe vreme bună dar, în ziua a treia, cerul s-a acoperit și în cea de-a patra zi, cînd expediția se afla la baza vîrfului Arpășelul, s-a lăsat o ceață deasă. Grupul a trebuit să coboare cu vreo 300 de metri mai jos, la cabana Bilea Lac și să aștepte acolo timp de cinci zile pînă a putut continua drumul. În sfîrșit, alpiniștii au ajuns la vîrful Ciortea de unde au început o agreabilă coborîre... Satisfacția lor era mare căci își atinseseră scopul : să străbată creasta Făgărașului".** (S. B.).

Definiții aproximative

— Corner = în...colțire
— Fundaș = zid mobil
— Hent = lucru mobil de mînă
— Obstrucție = a face mizerii
— Ofsaid = contravenții... cu scuze
— Penalty = tragi cu pușca (se mai întîmplă să nu ia foc)

RĂSPUNDE Ion Poștașu

I. GHICA, RÎȘNOV. Ați observat că, în majoritatea cazurilor, cînd meciurile Petrolului, disputate la Ploiești, sînt transmise de Dan Voiculă, ploieștenii pierd. Te pomenești că și petroliștii dau vina pe Voiculă, cînd Dincuță trage în bară, de la 3 metri ! Eu constat, însă, că, în ultimele două etape, crainic-reporter, la Ploiești, a fost tot Dan Voiculă, fără ca acest lucru să împieteze asupra victoriei Petrolului. Deci, nu-l putem acuza pe Voiculă de... farmece !

FREDERIC SZABO, TÎRNĂVENI. **„În ultimul timp, n-am mai auzit vorbindu-se despre un coleg al meu de liceu, Gelu Smerecinschi, care a jucat la Dinamo și a fost selecționat și în lotul național de volei. A abandonat sportul de performanță ?"** Nici eu nu v-ar putea da un răspuns precis, în momentul acesta. Rămîne de văzut dacă treburile profesionale îi vor mai permite să-și continue activitatea, la nivelul pretențios al performanței. Am impresia că nu !

VIRGIL SCRIDON, LUDUȘ. Doctorului Traian Tomescu, medicul lotului național de fotbal, îi puteți scrie și pe adresa Federației române de fotbal, București, strada Vasile Conta nr. 16, sectorul 1.

C. ALEXANDRU, CÎMPIA TURZII. **„Prietenul meu, Bocică, se consideră un as al fotbalului".** Parcă numai el ? Dv., nu ? Steaua s-a întîlnit de două ori cu F.C. Austria. În ediția 1961—1962, în cadrul Cupei Campionilor Europeni, rezultatele au fost : 0—2 la Viena și 0—0 la București. În 1966—1967, în Cupa Cupelor, Steaua s-a dovedit mai bună, calificîndu-se mai departe, în urma a două victorii : 2—0 și 2—1.

AURELIA STAN, ORADEA. Fostul portar, de acum 3—4 decenii, al naționalei, Mircea David, este astăzi un apreciat inginer. El păstrează legătura cu fotbalul, nu numai urmărind meciurile la televizor, ci și ca membru — unul din cei mai severi ! — ai Comisiei centrale de competiții și disciplină.

ION STANCU, TIMIȘOARA. Mă jurasem că nu mai răspund la această întrebare, care mi-a fost pusă de o sută de ori și la care am răspuns de tot attea ori, dar, dat fiind că obiectul pariului este o rachetă de tenis, pe care dv. vă angajați s-o mînuiți, într-o zi, ca ...Năstase, îmi calc jurămîntul și mai răspund odată : medaliile olimpice de la München au fost confecționate dintr-un aliaj special și acoperite cu cîte 6 grame de aur, argint sau bronz. Rămîne acum ca dv. să vă țineți de promisiune !

ION BÎRLEA, SIGHETUL MARMAȚIEI. Primul meci dintre U.T.A. și Feijenoord s-a jucat la Rotterdam. Scorul : 1—1. Cel de al doilea meci, de la Arad, s-a terminat, de asemenea, cu un rezultat de egalitate : 0—0. Și s-a calificat U.T.A., întrucît în acțiune prevederea potrivit căreia, la egalitate de puncte și de goal-average, golurile înscrise în deplasare sînt socotite dublu.

VERA VERHY, SIBIU. Un catren, pe adresa echipei U.T.A. :

Ți-aș dori, „Bătrînă doamnă",
Să mai joci, măcar odată,
Într-a vieții tale „toamnă",
Ca atunci cînd erai fată !

MARIUS TOPȘA, TULCEA. **„Care este, după părerea dv., cel mai bun arbitru de fotbal ?".** Iată o întrebare la care nu mă încumet să răspund. Risc să fiu dezmințit în chiar ziua apariției răspunsului ! De bune aprecieri se bucură, în special, Gheorghe Limona, N. Rainea, Aurel Bentu, C. Petrea, Ch. Ghemigean, N. Petriceanu și cellalți. Pînă la proba contrarie !

COSTEL PRUNĂ, GALAȚI. **„Am fost doi prieteni. Acum nu mai sîntem. Ne-am certat, din cauză că eu sînt susținător al lui F.C. Galați, iar el al Politehnicii Galați".** Împăcați-vă ! De altfel, uitați-vă în clasament : văd că vă împacă pe amîndoi... Politehnica Iași. Dar, fiindcă îmi cereți să lămuresc o controversă, precizez că F.C. Galați este continuatoarea Oțelului Galați.

Ilustrații : **N. CLAUDIU**

Primo Carnera împlinește 13 ani și muncește la cimp de se spetește. Zilele și nopțile seamănă ca două picături de apă. Din zori, muncă sub soarele arzător, seara la școală, buchisind pe cărți, cu ochii obosiți... iar apoi, acasă, în fața castronului cu ciorbă și mămăliga de crupe, din zi în zi, parcă mai mic.

— Trebuie... trebuie să fac ceva !..

Primo simte din privirile celor din familie, că lăcomia sa la mîncare a devenit o povară în casă...

Într-o zi, întîlnind un muncitor care pleca în Franța, după lucru, Primo la hotărîrea să i se alăture. La început, mama Giovana plînge, se opune, dar după o vreme își usucă repede lacrimile la gîndul că scapă de o gură vesnic înfometată... Deci, Primo primește „cale liberă". El pornește la 13 ani să-și caute norocul aiurea, [illegible] cu ceea ce numește „o ladă cu patru noduri", adică o legăturică din pînză conținînd un pieptene, o batistă și o cămașă... Primo măsoară 1,78 m, iar în picioare tîrăște saboții bunicului, bărbatul cu cea mai mare încăpățînare din toată familia : 48 !

În poartă, mama Giovanna e o cascadă de lacrimi :

— Primo, întoarce-te, hohotește ea. Ce-o să te faci tu singur în lumea asta ? Întoarce-te, băiete, n-auzi ?

Dar Primo merge mai departe. Chiar dacă lacrimile îi biruie, el nu mai întoarce capul. Sequalsul a rămas în urmă... În față i se deschide lumea... lumea largă !...

★

Iată și Franța, „țara făgăduinței"... Acolo, la Le Mans îl așteaptă un văr al mamei Giovanna, Zidarul Anselmo Ceccoli. El se bucură văzîndu-l atît de voinic. Îl îmbrățișează plin de entuziasm, dar o dată sfîrșite efuziunile, îl pune la treabă. Primo lucrează la Cecconi, ca un cal de povară. Cară mortar și cărămizi, cu o cosarcă, pînă noaptea tîrziu, dar nu se plînge niciodată. Mănîncă pe sponci și se scoală de la masă mai flămînd decît atunci cînd s-a așezat.

...Băiatul crește. Are acum 15 ani și a sporit în înălțime cu încă 15 centimetri. Foamea nu-i dă pace. Îi scormonește mereu măruntaiele cu ghiarele ei de fier. Teribilă tortură, să nu fii niciodată sătul !

Biruit de acest balaur nesățios, Primo fuge de la Cecconi la un alt zidar, Novelli. Acesta îi promisese 15 franci pe zi și trei litri de la brutăria fratelui său.

Dar ce folos ? Poftа de mîncare a uriașului n-ar putea fi potolită nici cu 100 de franci pe zi ! Căci un blestem cumplit îl urmărește, implacabil. Primo crește, crește mereu, cu repeziciunea unui aluat de cozonac. A împlinit 17 ani și hainele nu-l mai încap. Cămășile trosnesc pe el, iar foamea, cumplita foame, nu-l lasă să doarmă nopți întregi...

Trecătorii întorc mereu capul pe stradă după gălîganul ridicol și stîngaci... Primo n-are nici un

prieten, nici o bucurie și, mai ales, nici o speranță. Singurul său refugiu rămîne cinematograful, duminica. Tolănit în ultimul rînd de bănci, cu biletul de doi franci în buzunar și cinci pungi de „chaudes marrons", uriașul rontăie și se bucură ca un copil, văzînd filmul de cîte trei-patru ori, la rînd. Apoi, se cuibă fericit, înghesuindu-se în patul strîmt și sărăcăcios, visînd haine elegante „de comandă" și ospețe pantagruelice.

Dar visul se sfîrșește, brutal, lunea la cinci dimineața, cînd vocea răgușită de băutură a lui Novelli îl face să sară din pat :

— Școală, puturosule, și treci la treabă, că altfel crăpi de foame !

Într-o zi de vară a anului 1924, un om se oprește lîngă uriașul care tocmai saltă cu ușurință pe umeri un tub de canalizare. Necunoscutul îl cercetează cu privirea cîteva clipe, îi evaluează statura herculeană, și dîndu-și pălăria de pai pe ceafă, i se adresează :

— Asculți, voinicosule, ai vrea să cîștigi într-o seară 25 de franci ?

— Bineînțeles, monsieur — răspunde Primo. Și ce-ar trebui să fac pentru banii aceștia ? Aveți ceva de cărat ?

— Da, zîmbește trecătorul. De cărat... Trebuie să cari niște pumni cuiva...

— Nu-nțeleg, mormăie descumpănit uriașul. Cum, adică ?

— E vorba de o mică luptă, mîine seară, la Chateauroux !

— O bătaie ?

— Nu bătaie... O luptă, o luptă sportivă. Te vei întrece cu un alt voinic cam tot pe calapodul tău.

— Să mă... bat ?

— Da. Să te bați cu cineva.

— Dar... dar de ce ?, bîiguie Carnera. Nu mi-a făcut nimic. De ce să mă bat ?

Omul izbucnește într-un hohot de rîs și se în-

depărtează în culmea veseliei. A doua zi va veni să-l ia pe „novice" cu mașina, explicîndu-i pe drum ce are de făcut pentru cei 25 de franci !

Astfel, Primo Carnera se trezește pentru prima oară într-un ring, cu niște mănuși enorme în mîini, privind buimăcit mulțimea amuzată, care dornică să petrească, aplaudă și fluieră... În celălalt colț, se foiește o altă namilă, care caută să-și dea aere. Apoi, un grăsan bondoc, cu o chelie lucioasă, izbește într-un gong și cei doi viteji încep să-și care pumni orbește... Primo lovește de cîteva ori prin aer, se descumpănește, primește un pumn în gură și deodată simte un gust sărat pe buze, un gust cu care se va obișnui, treptat, treptat... Din buza sfîrtecată îi curge sînge... Se linge cu limba pe buze, ca o fiară care a devorat prada, primește alte lovituri în brațele pe care le-a ridicat instinctiv, dar nu se sinchisește de nimic. Mănevrează pumnii mai departe, așa cum se pricepe, stîngaci și greoi, și, deodată, se pomenește cu încă o lovitură. Își dă seama că a fost plesnit peste nas și că și acolo sîngele a erupt ca dintr-o fîntînă. Dar tot nu se sperie, așa cum nu se va speria nici mai tîrziu, cînd lovituri de ciocan îi vor turti nasul, îi sparge pomeții, și-i vor deschide arcada...

...Acum, gongul anunță sfîrșitul primelor trei minute de luptă... Primo se prăbușește pe un scaun în colțul ringului și-l vede pe un bătrînel cum îi șterge sîngele de pe față, bolborosind într-una :

— Bravo, ești curajos... O să-i bați, n-avea grijă... O să-i faci turtă, ascultă-mă ce-ți spun eu !..

Primo respiră greoi, se simte istovit ca după un drum lung, dar rînjește fericit, socotind cîte ocale de carne va cumpăra mîine cu cei 25 de franci promiși de organizator...

George MIHALACHE

Fragment din lucrarea „Uriașul ringului" (viața lui Primo Carnera).

PRINTRE AȘII RACHETEI

● Flegmaticul Smith și exuberantul Năstase ● Emerson dă sfaturi ● Discoteca lui Connors ● Gimeno face caricaturi, iar Okker comentează

Cea mai tînără admiratoare a lui Năstase, fata cunoscutului tenisman francez Pierre Darmon

Există realmente o familie a tenisului, în care jucătorii sînt adversari doar de o parte și de alta a fileului, atunci cînd arbitrul din scaun anunță „ready". În cele mai multe luni ale anului, ei își poartă sacul de echipament și rachetele dintr-o capitală în alta, colindînd marile orașe ale globului. Locuiesc la același hotel, mănîncă împreună și frecventează aceleași dancinguri. Obiceiurile lor, pasiunile, converg adesea spre un numitor comun. Un ochi atent însă poate distinge și caracteristici speciale, la fiecare dintre acești globe-trotters. Aveam să ne dăm seama de acest lucru, cu prilejul recentului turneu open de la Stockholm, din circuitul F.I.L.T.

Stan Smith își poartă peste tot aerul senioral ; răspunde oricînd amabil, dar sobru. Nici o singură mișcare de prisos. Se antrenează în fiecare dimineață și nu asistă niciodată în tribună, la meciurile adversarilor săi. **Ilie Năstase** se situează la polul opus. E „argint viu". Ba îl vezi într-un colț semnînd autografe, ba în altă parte a arenei îmbrățișînd o admiratoare, la rugămintea unui foto-reporter. În clipa următoare îl întîlnești la clubul jucătorilor ținîndu-se de șotii. Conferințele sale de presă sînt un deliciu. Ziariștii se amuză de spontaneitatea și verva lui Iliuță și se despart de el cu același : „ne vedem mîine" !

Dacă neozeelandezul **Ony Paruz** este recordmanul participărilor la concursurile F.I.L.T. (27 din... 27), australianul **Roy Emerson,** la cei 36 de ani, este decanul de vîrstă al circuitului. Extrem de volubil și prietenos, el se poartă ca un adevărat părinte cu mai tinerii săi colegi, printre care are cîțiva favoriți. Aflînd, de pildă, că Năstase nu l-a întîlnit de mult pe **Drysdale,** pe un teren de joc, Roy nu a ezitat să-i spună compatriotului nostru care sînt punctele forte sau mai slabe ale sud-africanului. Și nu s-ar putea spune că sfaturile primite nu i-au fost de folos lui Ilie... Mezinul **Jimmy Connors** cunoaște toate adresele marilor discoteci din lume și își îmbogățește permanent faimoasa sa colecție, **Jef Borowiak,** care datorită tenului său măsliniu, pare descins parcă dintr-o veche familie de indieni, adoră western-urile, iar **Andres Gimeno** face — cînd este bine dispus — caricaturi. Pe **El Shafei** nu l-am întîlnit decît în mijlocul admiratoarelor, extrem de sensibil față de charme-ul blondelor suedeze. **Marty Riessen** este taciturn și evită colțurile zgomotoase, ca și **Jan Kodes,** care citește tot timpul. **Tom Gorman,** în schimb, participă cu volubilitate la glumele zilei și, la sfîrșit, împacă toată lumea. Să nu-l uit, însă, pe **Tom Okker.** La un pahar de whisky, el comentează jocurile dovedind o memorie de-a dreptul prodigioasă.

Cîte ceva și despre jocurile unui asemenea turneu. În marea lor majoritate, schimburile de minge (cel puțin pe asemenea terenuri rapide cu suprafețe din material plastic) se rezumă la un serviciu puternic, un retur asemănător (dacă mai este posibil) și un vole (sau smash) de la mijlocul terenului sau de lîngă fileu. Există însă și excepții. Cînd joacă Năstase. Partidele sale sînt veritabile show-uri, iar publicul simte de ce plătește 20 sau 30 de koroane. Nu de puține ori l-am văzut pe Ilie preferînd unor lovituri sobre și sigure, lovituri de mare efect, care prelungesc, dublează sau triplează durata schimburilor. Și numai pentru plăcerea de a juca...

Am reținut și două momente semnificative pe parcursul open-ului de la Stockholm. În dimineața meciurilor semifinale **(Smith—Riessen** și **Năstase—Okker) Smith** l-a rugat pe **Năstase** să se antreneze împreună, și Ilie a răspuns „O.K." Iar după meciul cu Drysdale, care confințea succesul compatriotului nostru — locul I în Marele premiu F.I.L.T. — absolut toți jucătorii prezenți în sală l-au îmbrățișat cu căldură pe învingător. Asemenea clipe nu trăiești în fiecare zi...

Adrian VASILIU